

ששמעו כבר כנראה כי המיכלית תצא ל־
אילת: הם איחלו לכם כל טוב וכיבדו אותי
במתנות ובמשקאות, כשרק שמעו כי יתכן
מאד שאהיה בישראל בעוד כמה ימים.

★ ★ ★

הקפטיין הראשון

את מקום השמחה הראשונה תפשו
קבלות הפנים המאורגנות. הראשונה
בהן היתה קבלת הפנים הרשמית שנערכה
עלי ידי דני מצפון, נציג משרד הפיתוח
באילת. בהזדמנות זו הסביר הקפטיין גלן
מוסלי את חזיוניו שלו, מעובדת היוותו רב
הח כל הראשון של המיכלית הראשונה ה־
פורקת את מטען הדלק הראשון אל הסנק
הראשון שבקצה הצינור הראשון אילת—
באר־שבע: „בתחילה לא ידעתי בגלל מה
כל הרעש הזה שאתם מקימים כאן. בדרך
עבר הכל כרגיל ובסדר גמור.”

כשהגעתי לכאן וראיתי את פניהם ה־
זוהרות משמחה של האנשים שעלו על ה־
סיפון וחיכו על החוף, הבנתי כי אני שותף
למשהו גדול יותר. עכשיו אני מבין את
הכל. אני שמח שאני הקפטיין הראשון ה־
מביא נפט לאילת.”

בינתיים התחברה המיכלית לקצה הצינור
הגמיש המרוחק מן החוף. 1000 טון זילק
מוזקק החלו לזרום אל אחד המיכלים ה־
קטנים. כשהסתיימה הזרמת הדלק המוזקק
החלו בהזרמת הדלק הגולמי המיכלית, ש־
קרקעיתה שטוחה ומשום כך יכולה לעגון
גם במעגן שאינו נמל של מים עמוקים,
הביאה אתה מטען של 16.500 טון דלק.

★ ★ ★

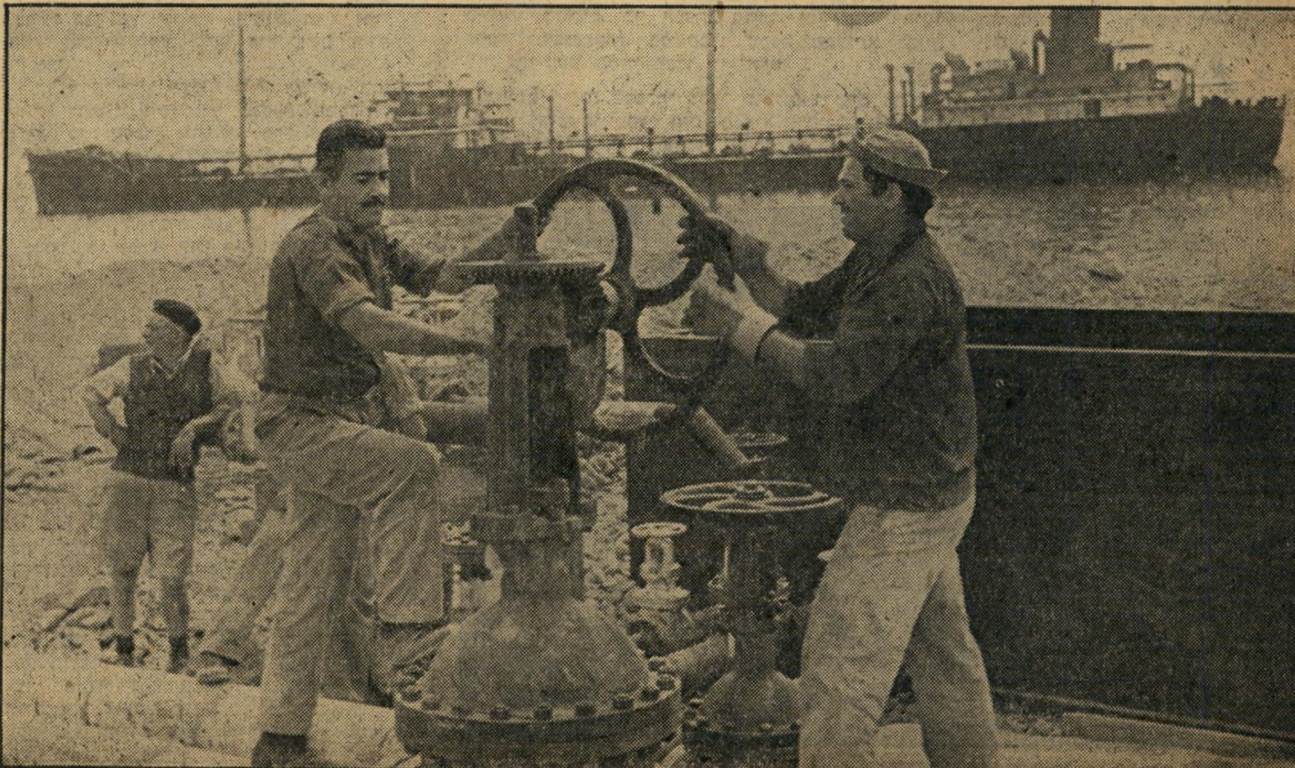
נמל בלי בחורות זכירה

אחרי ארוחת הערב, בה הקשיבו
הטועדים להרצאה „ציונית” על ישראל
ובעיותיה מפי אמנון מרון, איש תפעול
הקו, יצאו הקפטיין ואנשיו להשתתף במ־
סיבת הרוק אנ רול הראשונה שהתקיימה
באילת אחרי אלפיים וכמה שנים.

סירה נמל הנפט באילת
מתקרבת ללוע הצינור בים.

מאחור: טיראן

שנים מפועלי חברת תפעול קו הנפט אילת— באר־שבע פותחים את המגוף החוסס את זרימת הדלק
המיכלית למיכלים שבחוף. קרן הילס נראית ברקע. קרקעיתה השטוחה מאפשרת לה להתקרב לחוף.

השאיבה מתחילה

בהשכמת בוקר עברה קרן הילס את האי טיראן, הנראה מבעד ירכתייה. חלק גדול מהמלחים לא
ידע בכלל על מבצע טיני ועל הזרדה הרבה בה היו שרויים תושבי אילת שהמתינו למיכלית.

אי ההבנות היו רבות כבר מהרגע ה־
ראשון. בפתח מלון שלמה עמד „ביל ז־
שמן”, אחד ה„מספרים” שבין המלחים, כי
שארשת צער נסוכה על פניו: „איך כאן
בירה. צריך לקחת את האוניה ולהפליג
לסעודיה. בשביל מה באנו הנה?”

הבירה לא היתה המצרף היחיד שחסר ל־
מלחים. בפעם הראשונה בתולדות ימי היר־
תם על הים הגיעו זאבי הים לנמל שאיך
בו בחורות, שאין בו בארים ושאין בו
מקומות בילוי, פרט לארוחות ערב רשמיות
של משרד הפיתוח והרצאות מדיניות.
„לא היה אכפת לנו לבוא לכאן”, אמר
ג'ון הרדי, 35, מלח כשיר הנמצא על נוים
כבר יותר מ־15 שנה. „לא פחדנו גם ממה
שעלול היה לקרות במיצרי טיראן. כל זמן
שהדגל האמריקאי מתנוסס על המיכלית
לא יקרה לנו כלום. אבל אם היו אומרים
לנו שאין כאן לא בירה ולא בחורות, היה
פורץ מרד על הסיפון.”

את מסיבת הרוק אנ רול ערכו המלחים
במסעדת הגלידה של אילת. זוגות גברים
פרצו במחול אימים, שאת נמוסיקה בשבילו
סיפקו כפיות מתכת על פני כוסות הגלידה
ומחזאות כפיים, בעזרתם האדיבה של ה־
מלחים הדגים מהאוניה בריג'טה טופט.
כשנסתיימה המסיבה היה כבר ריח חריף
של נפט בחללה של אילת. משאבות המיכלים
עבדו בלי הפוגה. זוגות של מלחים חזרו
לאוניה, כשהם שרים במקלה.

„האם אתה סבור שנאצר ישן הלילה?”
שאל אחד המלחים תושב מקומי שליחה
אותו לנמל.

קשה לדעת אם רודן המצרים ישן או לא
באותו לילה. תושבי אילת על כל סנים, ישנו
במנוחה גמורה.